

„Du er en rigtig Fjerdning, Ole! Kan du da itte begribe, hvad her gaar for sig!“

I samme Øjeblik begreb Ole det. Rød som det dryppende Blod stirrede han paa Konen, vendte sig derpaa tavs omkring og løb sin Vej. Da Moderen lidt efter traadte ud paa Stenflisen og raabte ham ind til Maden, svarede han ikke; og under hele Maaltidet lod han sig ikke se.

Inde i Stuen var Bordet dækket med ren, hvid Dug og blomsterbemalede Lertallerkener. Pladsen for Bordenden var forbeholdt Emanuel. Han havde straks søgt at faa Hansine til at tage Plads ved hans Side, men han opdagede snart, at det vilde være stridende mod god Bondeskik, om Husets Datter satte sig ved Bordet, saa længe Gæsterne spiste. Saa maatte han nøjes med at nikke til hende, naar hun bar ud og ind fra Køkkenet.

Retterne var for Emanuels Vaner ret tarvelige, og han vidste end ikke, at Risengrød og speget Flæsk med Røræg i Bønderhjem betragtedes som Højtidsmad. Aldrig havde alligevel et Maaltid forekommet ham festligere end dette. Solen kastede sine Guldskiver midt ind over Dugen, og han syntes, at han først nu var kommet rigtig ud paa Landet. Gennem Forstuedørene, der var aabnede, strøg en frisk Duft af Hø og Stald ind fra Gaardspladsen; og paa de milde Luftstrømme gled snart en hvid Sommerfugl ind — ligesom et lille Skib for fulde Sejl — snart en travl Humlebi, der brusede frem som en Luftens Damper og et Øjeblik fyldte Stuen med sin vrede Summen, før den foer ud igen.

Tilslidst viste ogsaa Hønsene sig i Flok, hidlokkede af Skeernes og Gaflernes Raslen. En for en hoppede de husvante ind over Tærskelen og begyndte straks at opplukke de tabte Krummer fra Lergulvet under Bord og Bænk. Kun den store, knejsende Hane blev staaende udenfor i Forstuen og smaaklukkede som en aarvaagen Inspektør, paa een Gang opmuntrende og advarende.

... Efter den søvnløse Nat og Dagens mange Sindsbevægelser følte Hansine sig saa træt, at hun, da Maaltidet var tilende, maatte gaa ind i sit Kammer og hvile sig lidt.